

Den Haag, 24 juni 2020

Hoi Machteld,

Ik schrijf je alvast, vanuit de gedachte dat ik iets heb in te halen als jouw tweede schrijfmaatje. Misschien is de opmaak vreemd, of staan er onacceptabele fouten in deze briefmail; ik schrijf het op mijn mobiel. Het is zo warm dat ik besloten heb nog even op het strand te blijven. Stel je er niets idyllisch bij voor: ik zit tussen de verlaten beachvolleybalvelden, omringd door in de haast geplaatste hekwerken. Alleen het uitzicht op de in zee zakkende zon is een plaatje. Voor het eerst vandaag heb ik het niet heet, maar mogelijk daarom slordigheden, dat is het nadeel.

We zijn op een bijzonder moment aan elkaar voorgesteld: vandaag is de dag dat werd aangekondigd dat vanaf 1 juli heel veel weer mag. Bijna alles eigenlijk. Hoewel dat heel fijn is, ben ik toch vooral bezorgd, want kan alles ook of moet het mogen, omdat we anders te diep wegglijden in de recessie die op zijn beurt staat te wachten?

Vandaag was ik op een zeer verlate kraamvisite. Het kind kwam gewoon ter wereld, trok zich niets aan van corona. De vriendin in kwestie schetste dat ze de ellende van na de keizersnee al bijna was vergeten. Dat is wat wij mensen heel goed kunnen: ellende uit het verleden snel vergeten. Zo hebben we als soort geleerd te overleven, levenslust te behouden, ook toen sterven aan gruwelijke infecties of dood door roofdier aan de orde van de dag was. "Jaaaa, ik ben de angst van die eerste maanden corona ook al bijna vergeten," verklaarde ik blijmoedig aan haar. Net daarvoor hadden we onze wederzijdse ervaringen uitgewisseld. Hoe ik de eerste weken extreem bang was geweest vanwege mijn ouders die ziek werden. Mijn vader schopte het in de finale van zijn ziekbed tot in het inmiddels beroemde Udense ziekenhuis Bernhoven. Gelukkig duurde dat niet lang, hij knapte op. Zij, op haar beurt, kreeg net voordat ze haar buik zouden opensnijden het gefluisterde bericht mee van verpleegkundigen onder elkaar dat de IC vol lag.

Maar die stress, de onmacht om ondanks alles op afstand te moeten blijven van geliefden, en de beklemmende realiteit van thuisquarantaine, leek alweer ver weg, nu we er samen op een afstand naar konden kijken. Met een kopje koffie erbij op deze zonnige dag in haar achtertuin.

Totdat Rutte en De Jonge zojuist vertelden dat we weer normaal gaan doen, wel mét de discipline van de anderhalve meter. Geloof jij daarin?

Ik niet. In een situatie die op normaal lijkt, lijkt het of we uit magneten bestaan. Langzaam trek ik ondanks alle voornemens om afstand te houden onherroepelijk naar de ander toe. Het komt erop neer dat ik op een onoplettend moment toch over ze heen hang om even iets te pakken, of in zorgeloos enthousiasme naar hen toe reik om ze op de schouder te slaan. Wat is dat voor een raar soort dommigheid?

Maar eigenlijk loop ik nu op de zaken vooruit, ik heb me zelfs nog niet aan je voorgesteld. Misschien is dat voor de volgende keer. Wie ben jij en hoe gaat het met

je? En waar ik ook benieuwd naar ben: wat verwacht je van onze briefwisseling? En wat vind je: gaan we digitaal of analoog verder?

Hartelijke groet,
Marie